

C A R M E N M O L A

○ B Ř Ā D

≡ KNIHA ZLIN

Obřad

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Carmen Mola
Obřad – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Carmen Mola

Obřad

Přeložila Anna Melicharová

C A R M E N M O L A

≡ KNIHA ZLIN

La novia gitana © 2018, Carmen Mola
Translated from the original edition of Penguin Random House
Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2018
This edition has been published through the agreement
with Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain
Translation © Anna Melicharová, 2023
Background photography © Atresplayer Premium, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7662-454-2
ISBN e-knihy 978-80-7662-455-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7662-456-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-457-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

PRVNÍ ČÁST

Nebe v jednom pokoji

Když jsi tu se mnou,
nemá tento pokoj stěny,
jen stromy, stromy bez konce

Ze začátku to vypadá jako hra. Někdo zavřel chlapce do temné místnosti a on se musí vlastními silami dostat ven. Nejdřív by měl asi najít vypínač, ale nehledá ho, protože čeká, že se každou chvíli otevrou dveře.

Jenže ony se neotevřou.

Taky by to mohla být soutěž ve vytrvalosti, vyhraje ten, kdo vydrží nejdéle potichu, kdo nepožádá o pomoc. Chlapec přitiskne ucho k otlučeným dřevěným dveřím. Uslyší ohlušující zvuk, venku nastartuje motorka a odjede pryč. Tehdy mu dojde, že je sám. Kdyby začal křičet, jeho hlas by se jen odrazil a putoval tím ponurým, prašným a vlhkým prostorem; je však natolik vystrašený, že nedokáže ani plakat.

Teď už skutečně musí najít vypínač. Ohmatává zeď. Vyhýbá se překážkám, jde pomalu, aby neupadl. Na stropě je žárovka, musí tam být. V místnosti je úzké a protáhlé okno, u horního okraje zdi, ale slunce zapadlo již před hodinou a zůstaly pouze první stíny noci.

Neví, proč ho zavřeli.

Ve své náměsíčné chůzi narazí do něčeho, co by mohla být pračka. Kdyby zkusil, jestli funguje, aspoň by mu dělal společnost zvuk vody převalující se v bubnu, ale neudělá to. Pokračuje v průzkumu a rukou hladí stěnu jako slepec. Chce najít vypínač, jeho prsty místo toho zavadí o násadu jakéhosi nástroje. Tyč hlučně spadne na zem.

Chlapec se rozplácí a až příliš pozdě si všimne, že odněkud z kouta vychází tlumené vrčení. Není sám. Schovává se tu zvíře, které už dříve slyšel bloumat po okolí. Podle hlasitého kňučení a vytí ho dokonce napadlo, že by to mohl být vlk. Ale je to jen pes, proklouzl do stodoly, která patří ke statku. Vidí na stavení z okna svého pokoje, dovnitř ho nikdy nepustili. Právě tam ho zavřeli,

do oné nepřístupné stodoly, proto místnost nepoznal a nedokáže se v ní pohybovat potmě.

Téměř rozeznává dvě tečky svítící na černočerném pozadí. Čistě instinktivně ucouvne. Má pocit, že se k němu zářící body přibližují, neví však, jestli to není jenom výplod strachu. Není přece možné, aby byly vidět pouze ty dvě jiskřičky. A vtom najednou zmizí. Chlapec ucítí silnou, ostrou bolest v noze. Zvíře se mu do ní zahryzlo.

Chlapec se snaží od sebe psa oběma rukama odtrhnout. Ucítí nové kousnutí a kopancem odstrčí tlamu zvířete pryč. Rány rukama i nohama ho nutí couvat. Slyší těžké oddechování a potom nic. To nic, to naprosté ticho chlapce děsí ještě víc.

Bez sebemenšího zašramocení ustupuje ke dveřím, připravený odrazit útok, pokud se na něj pes znovu vrhne, a jeho ruka přitom zavadí o vypínač. Zdá se mu neuvěřitelné, že ho nenašel dřív, ale z jakéhosi důvodu vynechal právě tuto část stěny.

Ze stropu visí zkroucená žárovka. Svítí dost na to, aby se dalo rozeznat, že stavení je skladiště plné krabic se starými dekami, audiokazetami, knihami a zahradnickým nářadím, stojí tu však i pračka, zrezlý bicykl s jediným kolem a pár dalších krámů.

Pes zalezl pod dřež s kohoutkem, jakési malé umyvadlo. Je to toulavý vořech a chybí mu jedna noha.

Kluk nespustí zvíře z očí a vezme tyč, kterou předtím našel a omylem shodil na zem. Pes zavrčí. Chlapec tyč zvedne. Překvapí ho, s jakou zručností dokáže ovládat něco tak těžkého. Musí to být pud sebezáchovy: něco mu napovídá, že v tomhle vězení nemůžou přežít oba dva.

Zvíře se postaví a žalostně se belhá k dítěti. Je to tak nemotorná chůze, že nepůsobí nebezpečně. Potom začne chlapce hryzat do kotníku, jako by to byla kost, z níž je třeba vysát všecken morek. Kluk se rozmáchne, praští psa tyčí a ten se s tichým zakňučením zhroutl na zem. Chlapec zvíře ještě chvíli bije po hlavě, až jej přemůže váha nástroje. Pak si sedne na podlahu a rozplácí se.

Kotník ho bolí a je poznamenaný psími tesáky. Na botě má skvrny od krve. Zuje si ji, a odhalí tak zranění, které mu pes způsobil při prvním útoku. Strach ho natolik ochromil, že si toho ani nevšiml.

V ten okamžik zhasne světlo.

Ozvěna vrací chlapci zvuky vlastního dechu zdvojené, takže ho radši na chvílku zadrží, aby se přesvědčil, že to nedýchá pes; není to tak. Pes je mrtvý.

1. kapitola

„Su-sa-na! Su-sa-na! Su-sa-na!“

Susaniny kamarádky nadšeně skandují, tleskají a tančí, stejně jako kamarádky dalších patnácti nebo dvaceti nastávajících nevěst, které se tento pátek sešly v klubu Very Bad Boys v ulici Orense. Mezi diváky není jediný muž, jsou tady samé ženy, které si užívají rozlučku se svobodou nebo prostě dámskou jízdu; některé si na hlavu posadily směšné čelenky s penisem na čele, jiné mají šerpy se jménem oslavenkyně, další skupina zase trička s fotkou nevěsty... Susaniny přítelkyně byly v rámci možností střídme: vzaly si pouze růžové tylové sukně.

„Su-sa-na! Su-sa-na! Su-sa-na!“

Susana už nějakou dobu s úzkostí očekávala chvíli, kdy se stane středem pozornosti ona, a ta chvíle právě nyní nastala. Připadli na ni dva tanečníci, jeden je světlovlasý a vypadá trochu jako Švéd nebo jako Viking, druhý je mulat, snad Brazilec. Oba přišli oblečení do policejních uniforem, ale teď na sobě nemají skoro nic; jsou na první pohled velmi atraktivní, mají široké hrudníky a silné, svalnaté nohy, vlasy po stranách hlavy oholené, na temeni o trochu delší, jejich dokonale vyholená kůže je lesklá od oleje, kterým se zřejmě pomazali těsně před začátkem svého vystoupení... Už jim zbývají jenom malá tanga, ta mulatova jsou červená a Vikingova zase bílá. Susana se bojí, že po ní budou chtít, aby jim je svlékla zuby, jako to udělalo několik dívek před ní. Kdyby ji tak viděl její otec... Právě kvůli podobným věcem na ni má takový vztek.

„V klidu, necháme tě na pokoji,“ pošeptá jí konejšivě mulat bezchybnou španělštinou.

Susana se tedy spletla, není z Brazílie, ale z Kuby.

Sedí na židli na malém pódiu, hraje ohlušující hudba a strip-téri se u ní střídají, otírají se o ni pohlavími, tančí kolem ní a ona cítí jejich doteky po celém těle. Když vešla skupinka do klubu, pronesly všechny její členky tutéž přísahu: „Co se stane ve Very Bad Boys, zůstane ve Very Bad Boys.“ Žádná z dívek nesmí to, co tu zažily, nikomu říct, a rozhodně ne Raúlovi, který bude za pár týdnů jejím manželem. Susana si je jistá, že neskončí jako Rocío, jedna z předchozích nevěst, ze skupinky označené členkami s penisem: všechny přítomné viděly, jak si tanečník v hasičském převleku, který ji vytáhl na jeviště, nastříkal na úd šlehačku a ona ji do poslední kapky olízala. Susana nic takového dělat nebude a je jí ukradené, jestli o tom chce někdo vyprávět, nebo ne. Ať si o ní kamarádky klidně myslí, že je studený čumák, však to říkaly vždycy. Ony ji považují za světici, otec zase za děvku, a ona přitom není ani jedno ani druhé.

Své přítelkyně sice nevidí, ale představuje si, jak křičí a smějí se – všechny kromě Cintie. Potom si s ní bude muset promluvit, připomenout jí, že to nic neznamená, že pouze dělá to, co se od dívky na rozlučce se svobodou očekává.

Mulat dodrží slovo a on ani Švéd ji nenutí dělat něco, co by nechtěla, anebo to odmítnout a zkazit všem zábavu. Susana tuší, že Viking i Kubánci vidí týden co týden desítky podobných nevěst a na první pohled odhadnou, jak daleko mohou s každou z nich zajít. Tentokrát jen dotančí, úplně se svléknou, ještě se o ni přitom trochu otřou a pak jí pomůžou sestoupit z pódia, navzdory celé situaci taktně a ohleduplně.

Marta, která jde do všeho po hlavě a ujala se také organizace Susaniny rozlučky se svobodou, protože trvala na tom, že bez toho svatba být nemůže, nakloní hlavu.

„Nenabídli ti, abys s nima šla do šatny?“

„Ne.“

„Ty jsi ale suchar. Když jsem se vdávala já, šla jsem hned po čísle do šatny s tím blondákem, co tancoval i s tebou.“

„A co jsi tam dělala?“

„Si to zkus představit... Přesně to, co tě hned napadne. Určitě ho má dvakrát takovýho jako Raúl, teda ne že bych toho Raúlova viděla. Je mi jasný, že ta Rocío, co šla před tebou, si to rozdá se svejma hasičema i s tvejma policajtama.“

Susana taková není, nemá v úmyslu vyspat se se striptérem, přestože to dělají ostatní nevěsty, nebo dokonce její kamarádka Marta; ostatně ji nepřekvapuje, že Martino manželství vydrželo pět měsíců. Ustaraně se rozhlíží kolem, nemůže totiž najít jedinou dívku z celé skupinky, na které jí skutečně záleží.

„A co Cintia?“

„Odešla, když jsi byla nahoře. Kde jsi vůbec vzala tak nudnou kamarádku?“

Cintia je jediná z pozvaných, se kterou nechodila na gymnázium, nepatří mezi ně. Mohlo jí dojít, že nezapadne. Ale nemohla ji s pozvánkou na večírek vynechat, ji ne; mohla naopak pozvat jen ji. Ano, měla uspořádat dvě rozlučky se svobodou, jednu pro Cintii a druhou pro ostatní.

„Proč jsi odešla?“

V taxíku cestou do klubu El Amante hned vedle rušné Hlavní třídy, do něhož jedou na skleničku, protože je to podle Marty nejstylovější místo v Madridu, poslala své přítelkyni zprávu na WhatsApp, jenže ani dvě hodiny poté si ji Cintia nepřečetla, fajfky pod ní nezmodraly. Když Susana vyšla z El Amante, znovu konverzaci neklidně zkontrolovala a doufala, že najde odpověď.

Během uplynulých dvou hodin se tu vystřídalo několik skupin mladíků, kteří zvali dívky na panáka, lákali Susanu na záchod a nabízeli jí kokain, což odmítla; potkaly tu i jednoho bývalého fotbalistu a vyfotily se s ním. Kamarádky na jedné straně, všechny pohromadě; Susana na druhé, s jeho

rukou kolem pasu... Tentokrát milostný návrh skutečně dostala, snad se fotbalistovi líbila, snad ho vzrušovala představa, že se vyspí s nevěstou v den její rozlučky se svobodou. Nečinilo jí velkou potíž ho setrást, je totiž velmi hezká – dokonce jednu dobu snila o kariéře modelky – a na dotěry si zvykla už před lety.

„Teď půjdeme do jednoho tajného podniku kousek od ulice Alonsa Martíneze,“ navrhne Marta. „Zavírá až ráno a já znám heslo, díky kterému nás tam pustí.“

„Půjdeme domů, už to stačí,“ odvěti Susana. Ostatní sice nadhodí pár možností, jak by mohla noc pokračovat, ale Susanin tón je tak přesvědčivý, že návrhy nemyslí vážně, spíš tím chtějí dát najevo, jak dobře se bavily.

Z taxíku, v němž kamarádky míří za dalším programem, vystoupí dva bloky od domu, protože aby ji auto odvezlo až ke vchodu, muselo by se změtí zdejších ulic proplétat nesmyslně dlouho. Vtom si uvědomí, že má na sobě ještě pořád růžovou tylovou sukni. Rozhodne se, že si ji sundá až v bytě. Vytáhne telefon a opět zjistí, že si Cintia nepřčetla zprávu, kterou jí poslala při odchodu ze strip baru. Napíše jí další.

„Už jsem skoro doma, jsem vyčerpaná. Že se na mě nezlobíš? Chyběla jsi mi.“

Všem připadá směšné, že Susana píše zprávy na WhatsAppu přesně podle pravidel Královské jazykové akademie, bez chyb, bez zkratek, se správnou interpunkcí. Cintia jí odpovídá hatmatilkou s mnoha smajlíky a minimem samohlásek, jíž je někdy stěží rozumět. Susaně dojde, že si za celou noc skoro ani nevzpomněla na Raúla. Nepřekvapuje ji to a rozhodně kvůli tomu nezmění své rozhodnutí: vezme si ho, i když s ní otec přestane mluvit, i když na ni bude Cintia našťvaná. Nejde o lásku, s tou to nemá nic společného.

Na ulici Ministriles, kde má Susana malý byt, není živá duše. Málokdo by se odvážil jít tudy v noci, po ztemnělém chodníku, vedení města totiž zřejmě na tenhle kout při

rozdělování lamp úplně zapomnělo. Jenže ona je zvyklá a nebojí se, odmítá žít ve strachu, jak vždycky chtěla její matka. Nebude se řídit desítkami pokynů a rad, nic se jí nestane, její rodina už příděl smůly vyčerpala na několik staletí dopředu. Slyšela to v jednom filmu: nikdy nedopadnou dvě bomby na totéž místo a nikde není tak bezpečno jako v kráteru po granátu.

Když ucítí ránu do hlavy a kapesník, který jí zacpe ústa, nemá čas reagovat. Od domovního vchodu ji dělily jen dva metry, právě vytahovala klíče z kabelky a těšila se, jak si lehne do postele a podívá se, jestli si Cintia přečetla její zprávy... Pocítí jenom, jak ji opouštějí síly, jak ji někdo táhne a nakládá do zadní části vozu, snad dodávky. Nic víc.

2. kapitola

Radostná vyhlídka ve čtvrti Carabanchel je honosný pozemek s několika budovami, který zažil svou největší slávu v 19. století, kdy se stal letním útočištěm královny Marie Kristýny a poté trvalým sídlem markýze ze Salamanky, stavitele čtvrti Salamanca v Madridu.

„Vůbec jsem se nepřibližoval, abych si nezavařil. Hned jak jsem ji uviděl, zavolaal jsem vám.“ Hlídač Radostné vyhlídky je nervózní, přál by si, aby se už policisté ujali mrtvoly, kterou tady objevil. „Je to poprvý, co vidím někoho mrtvého, ale muselo to jednou přijít, sem skoro nikdo nechodí.“

Pomocný inspektor Ángel Zárate působí na místním komisařství krátce, ještě se do parku nedostal, a tak se tu teď překvapeně rozhlíží. Minuli zámeček a teď kráčejí zahrady, v nichž jako by se zastavil čas a člověka by tu méně zaskočila dáma oblečená v šatech z 19. století než mrtvola ze současnosti.

„Je to jako park Retiro,“ poznamená ohromeně.

„Lepší než Retiro, jen se tu o to nikdo nestará. Znáte politiky: na to, z čeho nic nemají, nejsou peníze. Na ty svoje recepce a autáky jich mají určitě dost. Stojí tu dva zámečky, starší královnin a novější markýzův, pak taky domov důchodců, a dokonce tu býval i sirotčinec. Tvrdili, že to všechno pronajmou Newyorský univerzitě, měla se tu usídlit a všechno to dát do kupy, ale nic z toho nebylo, však to vidíte sám.“

Zárateho otravují lidé, kteří nadávají na politiky, i když třeba mají pravdu. Je jednodušší házet vinu na ně, než se sám snažit něco změnit. A zahrady nejsou zanedbané, vypadají naopak mnohem lépe než jakýkoli jiný park v okrsku. Nejsou tu žádné podezřelé skupinky, dealeři nebo rozbité houpačky.

„Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Ramón, k vašim službám,“ pospíší si s odpovědí hlídač. Přijmení si nechá pro sebe.

„Kdy jste našel mrtvolu, Ramóné?“

„Není to ani půl hodiny. Ještěže jsem se vydal tímhle směrem, tady stával dětský domov Svornost. Vyrostl jsem v něm, víte? Je fakt, že jsem byl pár dní jako na trní. Většinou se sem v noci vloudili bezdomovci, poslední dny se tu ale neukázali.“

„Nechápu, jak to spolu souvisí.“

„Všechno souvisí se vším, pane inspektore. Nic se neděje jenom tak; nakonec vždycky vede jedna věc ke druhé. Neslyšel jste, jak se říká, že mávnutí motýlích křídel v Austrálii může způsobit hurikán tady u nás?“

Poslední, co Zárate čekal, byl výklad efektu motýlích křídel od hlídače parku. A ostatně ho to nezajímá, takže kráčí dál směrem k mrtvole.

„Podívejte, támhle jde váš kolega. A odpusťte mi, jestli moc mluvím, chybí mi společnost, trávím celý dny sám, a co mi umřela žena, tak i celý noci. Jsme tu jen bezdomovci a já. No a teď ta mrtvá samozřejmě.“

Uvidí přicházet Alfreda Costu. Kdyby měl jeho kolega znovu splnit požadavky pro vstup do policie, měl by to dost těžké. Vždycky Záratemu říká, že v jeho věku byl ve formě, jenomže teď, kdy je blíž k padesátce než ke čtyřicítce, by nedohonil ani jeho babičku.

„Viděl jsi už tělo?“ Zárate hoří nedočkavostí, mladým policistům se nenaskytne možnost vyšetřovat vraždu příliš často. Jak říká Salvador Santos, jeho mentor od chlapeckých let, muž, který ho podporoval a pomohl mu vstoupit do sboru: v Madridu se moc nezabíjí.

„Jo, viděl, ale nešel jsem tam.“ Costa se právě vrací; on Salvadorův názor nesdílí, podle něj se zabíjí až moc a hlavně příliš často v době, kdy má službu. „A ty bys tam chodit taky

neměl, pak přijedou technici a sjedou nás za znehodnocení důkazů. Kriminálka nadělala zbytku policie hodně problémů, to ti říkám narovinu.“

„Už jsi jim volal?“

„Hned po tobě, měli by tady za chvíli být.“

Oba jdou k místu, které jim ukazuje hlídač. Zůstanou stát několik metrů od dívky. Má něco kolem pasu, cosi růžového.

„Co to je?“

„Baletní sukně. Až budeš mít dcery, budeš podobný kravinu kupovat každou chvíli.“ Costa má dvě dcery, jedné je čtrnáct let a druhé deset. Když ho člověk poslouchá, přejde ho nadobro chuť mít děti.

„Chtěl bych to vidět víc zblízka.“

„Neblbni! Kdy už se naučíš, že je nejlepší do ničeho se neplést? Povýšení ti přinese věk, ne šlapání do louží.“

Technici se objeví dřív, než stihne Zárata vykročit k mrtvole. Naštěstí přijel Fuentes, jeden z těch nejzkušenějších. Ten si aspoň na rozdíl od ostatních nemyslí, že je v televizním seriálu.

„Víte, kdo to je?“

„Nepřiblížili jsme se k ní.“

„Do háje,“ zakleje. „A jak víte, že je mrtvá?“

Všichni tři popojdou k dívce, Zárata si na ní hned všechno bedlivě prohlíží: je to snědý typ – kdyby si měl tipnout, řekl by, že romského původu –, je hezká, ale tvář má zkřivenou, jako by hodně trpěla. Tylová sukně je špinavá a zakrvácená, stejně jako cáry jejích šatů.

Forenzní technik je první, kdo se jí dotkne, otevře jí oko, aby se podíval na zorničku, a všichni strnou. Fuentes vykřikne, a není to proto, že se z důlku vysoukal červ.

„Je naživu! Rychle, kufřík!“

Jeden z jeho pomocníků se pro něj rozběhne, ale byla to jenom křeč, poslední záchvěv. Kdo ví, kdyby přišli dřív, třeba by jí zachránili život. Fuentes povzdechne a zavrtí hlavou.

„Klid, zemřela, moc jí nezbývalo. Dáme do zprávy, že jsme ji našli mrtvou, tak vám ušetřím popotahování.“

„Co se jí stalo? Odkud vylezl ten červ?“ Záráte se nemůže ubránit rozrušení.

„Na nic nesahejte, něco mi říká, že tenhle případ není pro vás. Zavolám komisaři Renterovi,“ oznámí jim Fuentes.

Záráte se rozhlíží po parku, z nádherného místa je náhle peklo, kde vylézají mrtvým ženám červi z očí.

3. kapitola

„Bagetu s rajčaty, paní inspektorko?“

Eleně Blancové se ani trochu nelíbí, že ji Juanito, rumunský číšník, který ji denně obsluhuje – hbitý, drzý a věrný FC Barcelona –, na veřejnosti oslovuje inspektorko, ale už se mu to nepokouší rozmluvit.

„Vypadám snad, že bych si dala bagetu s rajčaty?“

Nemusí už říkat nic víc: Juanito vytáhne z lednice pod barem lahev mladé furlánské grappy značky Nonino, kterou ráda pije po ránu. Je křišťálově průzračná napohled, chuť má nerafinovanou a čistou. Říká se, že se grappa nemá pít na prázdný žaludek, ale Elena Blancová už léta, mnoho let, zakončuje tímto nápojem noci, kdy měly před spánkem přednost jiné věci.

„Brzo ráno tu byl Didí, hlídač parkoviště dole pod náměstím. Prosil mě, abych mu nalil sklenici vaší grappy.“

„Doufám, že jsi to neudělal.“

„Ne, dal jsem mu obyčejnou vínovici a nestěžoval si. Vyprávěl mi, že si to včera večer jedna dvojka rozdávala ve třetím patře parkoviště.“

„V červeném Land Roveru?“

Rumun se usměje, s Elenou je vždycky zábava, a tak jí svěří každý drb, se kterým by podle něj mohla mít něco společného. Někdy se s ní pokusí flirtovat, i když už ví, že to nikam nevede, že je to ztracený čas.

„Byla jste to snad vy, inspektorko...?“

„Ne, jen jsem si vždycky říkala, že kdybych si to měla s někým rozdat ve třetím patře parkoviště pod svým vlastním domem, tak jedině s chlápkem, co by měl červený Land Rover. Tak vidíš, nějaká holka měla štěstí a splnilo se jí to za mě. Nechal tu pro mě Didí něco?“

Juanito se rozhlédne na všechny strany a teprve potom jí sáček podá, ostražitý a nervózní, jako by šlo o hlavní dodávku kolumbijské narkomafie.

„Neboj se, Juanito, policii tu zastupuju já a rozhodně tě nezatknu.“

„Měla byste si dávat pozor.“

„Na červené Land Roverly nebo na tohle?“

„Na všechno.“

„Nechápu, jak ses mohl s tou svou opatrností odhodlat přejít celou Evropu.“

V sáčku je jen pár gramů marihuany, Didí ji pěstuje v zahradě u svého domku ve vesnici Camarma de Esteruelas kus za Madridem. Nesklidí toho dost ani pro potřeby svých dvou nebo tří klientů v první polovině roku. Eleně to bohatě stačí, vykouří si jointa jen někdy ráno, potom co strávila celou noc v barech a navštěvovala parkoviště s majiteli velkých aut. Jen výjimečně některého z nich pozve k sobě domů.

„Platím, Juanito, půjdu spát.“

Bydlet na Hlavním náměstí je luxus i otrava. Luxus, protože když se vykloníte z balkonu, můžete myslet na to, že tady je město už po staletí; samotné náměstí právě oslavilo čtyři sta let. Prý se tu konaly býčí zápasy, průvody věřících, mše, náboženské divadlo; zasedala tu inkvizice, a dokonce se tady upalovali odsouzení. Z Elenina balkonu jsou s trochou snahy zešikma vidět šokující malby, kterými barevně září Casa de la Panadería, a taky představení, jež během svátků pořádá radnice. A právě proto je to i otrava: od soutěží v šotyši na sv. Isidora až po vánoční trhy se všechno odehrává hned před jejím domem. Jednou viděla i drezuru koní z Jerezu, přímo z balkonu, bez vstupenek. Hluk a zase hluk, jak je rok dlouhý.

Turisté, kteří se shlukují na náměstí, fotí se s tlustým Supermanem nebo s kartonovými postavami tanečníků flamenca,

jimiž mohou prostrčit hlavu, všichni ti, kdo házejí drobné ožvlým sochám nebo koze s dřevěným čumákem, by jistě těžko uvěřili, že by se za starobylými fasádami mohl skrývat byt jako ten její: moderní, minimalistický, elegantní, velký přes dvě stě metrů čtverečních. Když ho zdědila po své babičce, byl to typický byt staré dámy plný harampádí, teď by se mohl objevit v kterémkoli časopise o stylovém bydlení.

Pro Elenu má ovšem zásadní výhodu: v zastrčeném rohu jednoho z balkonů se před zraky celého náměstí skrývá fotoaparát. Přístroj upevněný na stativu a chráněný malou stříškou míří vždy na totéž místo, průchod směrem na ulici Filipa III. Je připojený k počítači a naprogramovaný, aby pořídil snímek každých deset vteřin, což dělá už mnoho let. Elena zkontroluje, že pracoval, jak měl. Od rána předchozího dne, kdy se dívala naposledy, zaznamenal tisíce fotek; od zapojení už celé miliony, ačkoliv ona si uložila jen velmi málo z nich, a to spíš proto, že ji něčím zaujaly, než že by jí mohly k něčemu posloužit.

Než se posadí k počítači, pustí na iPadu hudbu. Je stejná jako vždy, „*Vorrei che fosse amore*“ od Miny Mazzini. Poslouchá, kouří jointa ubaleného z marihuany od Didího a tiše si pobrukuje. Pomalu se svlékne, při pohledu do zrcadla si všimne, že ji majitel Land Roveru škrábnul na rameni, a uvidí své tělo, v téměř padesáti letech v podstatě stejné jako ve třiceti, se všemi tvary i oblínami na správném místě i bez dlouhého cvičení. Jde si dát sprchu.

Zatímco cítí dopadající vodu, myslí na to, že dnes snad bude mít štěstí, snad na jedné z tisíců fotek uvidí tvář podobanou od neštovic, již tak dlouho hledá. Zazvoní telefon, nevyruší ji to, nechá ho zvonit. Až když se ozve znovu, potom co už jednou utichl, vytuší, že půjde o něco naléhavého. Zabalí se do ručníku a vydá se ho rychle zvednout, až za ní zůstávají loužičky vody.

„Rentero? Dneska mám volno... Radostná vyhlídka? Ne, nevím, kde to je, ale navigace určitě jo... Carabanchel? Dobře, budu tam za dvacet minut, nebo spíš za třicet. Ať tam na mě čeká můj tým.“

4. kapitola

Představa půlhodiny byla dost optimistická, když se vezme v potaz madridský provoz v pondělí ráno. Inspektorka Blancová přijela asi za hodinu, její tým je už v akci a ona na něj může být pyšná: dělají přesně to, co by jim řekla.

„Mrtvola nevypadá o moc hůř než ty... Byla jsi v noci někde na tahu?“

Buendía, patolog oddělení, je jednou z mála osob, jimž Elena dovoluje podobné komentáře. Pracuje s ním už dlouhé roky, svěřila by mu svůj život, kdyby to bylo nutné, i když doufá, že to nutné nebude: Elena nerada v důležitých věcech spoléhá na kohokoli jiného než sama na sebe.

Kdyby měla trochu víc času, lépe by se nalíčila a zamaskovala by všechny stopy probdělé noci. Stihla si jen obléknout džíny a tričko, trochu se učesat a vzít si tabletu paracetamolu. Teď opravdu potřebuje kávu víc než grappu, jakmile to bude možné, pošle někoho, aby jí jednu přinesl.

„Je tu Rentero?“

„Neviděl jsem ho a nemyslím si, že by se sem chystal... Tělo je támhle.“

Inspektorka Elena Blancová, vedoucí týmu Oddělení analýzy případů, na Radostné vyhlídce nikdy nebyla. Stejně jako všichni, kdo sem dnes ráno přijeli, si ohromeně prohlíží zahrady, zámečky i sochy. Jsou velmi omšelé a možná právě v tom je jejich kouzlo, je vidět, že nejde o napodobeninu na způsob amerických zábavních parků, ale o skutečnou historii. Snad některá španělská královna uvelebila své pozadí na totéž místo, kde nyní sedí starý policista, který se na všechny přítomné dívá, jako by ho v nejmenším nezajímali.

„Kdo to je?“

„Strážník Costa,“ odpoví Buendía. „Je to jeden ze dvou policajtů, co přijali hlášení o nálezu mrtvolky. Chtěl by jít domů, na rozdíl od svého kolegy, to je nějaký Ángel Zárate. Všude se pe, o všem chce vědět. Už se dvakrát chytil s Cheskou.“

„Je mladý, tenhle Zárate?“

„Je mu něco přes třicet. Znáš tyhle kluky. Je našťvaný, že jsme mu vzali případ.“

„Já bych mu ho mileráda vrátila.“

Není běžné, že by se OAP ujalo případu, který se právě začíná vyšetřovat. Přichází většinou později. Toto speciální policejní oddělení obvykle přebírá pátrání, když se vymkne z rukou, někdy kvůli neschopnosti policistů, někdy pro podezření, že jsou do záležitosti vyšetřovatelé nějak zapleteni; jindy prostě proto, že se případ postupně tolik zamotal, až bylo velmi těžké ho zase rozmotat... Ve Spojených státech by je považovali za jakési superpolicisty, ve Španělsku jsou to prostě jenom ti, kdo musejí sníst, co jiní nadrobili, protože už není na koho to dál hodit. Jediný rozdíl je v tom, že mají k dispozici lepší vybavení než kterékoli jiné oddělení.

„Co to má ta mrtvá kolem pasu?“ Elenu na první pohled zaujme totéž, co ostatní.

„Tylovou baletní sukni. Prý by mohla být...“

„... z rozlučky se svobodou,“ dokončí za něj inspektorka.

Díky poloze jejího bytu jde o další téma, na něž by mohla vést přednášky. Trasa většiny rozluček se svobodou vede také pod jejím balkonem. Nejdřív to byly skupinky šíleně opilých Angličanů, pak se k nim přidaly dívky z téže země, stejně zřízené; pak Francouzi, Italové, Španělé... Tylových sukní už viděla mnoho, stejně jako závoju a spodního prádla oblečeného přes šaty. Nic ovšem nepřekoná plastové čelenky ve tvaru penisu.

„Chesko, Orduño, pojdte sem.“

Další členové OAP, které si právě zavolala, jsou dobří policisté, mladí, nadšení, ale také s dobrou fyzičkou; Elena se

na ně obrací pokaždé, když by se mohly kromě hlavy hodit i svaly. Orduño do týmu přišel ze zášahové jednotky, Chesca z Oddělení vražd a pátrání po osobách. Inspektorka Blancová si je vybrala osobně, stejně jako patologa Buendíu a osobitou IT odbornici Mariajo; toto jsou lidé, jimž nejvíce důvěřuje.

„Rozkaz, inspektorko, k tvým službám.“ Elena vynaložila mnoho úsilí, aby Orduño upustil od vojenských způsobů, a postupně se to daří, aspoň už je schopen jí tykat.

„Zbavte se všech těch lidí, co jsou kolem mrtvol. Pochybuj, že tu ještě zbyla nějaká stopa, ale jestli ano, chci ji. A je možné, že oběť byla na rozlučce se svobodou, zkuste o tom něco zjistit.“

Rozkazy jsou přesné a jasné, na rozvíjení teorií bude dost času, až se sejdou v kanceláři OAP. Všichni vědí, jak Elena ráda pracuje, a respektují ji.

„Inspektorko, ty policajti, co přišli, když se našlo tělo...“

„Ángel Zárate a jeho kolega, že? V klidu, Chesko, já se o ně postarám, už mi o nich říkal Buendía.“

Už si Zárateho všimla, ale než se s ním dá do řeči, ještě chvíli počká a bude pozorovat jeho chování. Nerada si dělá nepřátele z vlastních kolegů, tedy z policistů, jež OAP nahrazuje, ví však, že je téměř nemožné se tomu vyhnout. Právě sklon k rozepřím s ostatními policisty je hlavní nedostatek Chesky: jako kdyby zbytek světa byl jejím protivníkem a OAP její rodinou. Orduño naštěstí bývá mnohem diplomatičtější.

„Tak, jdeme na to, Buendía. A teď mi řekněte, proč nás vůbec Rentero zavolal.“

Buendía ví, že s Elenou musí mluvit narovinu a bez zbytečných vytáček.

„První, kdo se přiblížil k mrtvole, byl Fuentes z forenzního oddělení. Je to dobrý policajt, má toho hodně za sebou, znám ho celé roky. Když zvedl oběti víčko, viděl, jak zpod něj vylezl červ. Nemohlo to být pokročilým rozkladem, protože žena zemřela těsně předtím.“

„Takže?“

„Shoda okolností: Fuentes před lety pracoval na jiném případě se stejnými rysy, byla to děsivá rituální vražda ženy. Obává se, že jde o totéž. Proto zavolał Renterovi a ten povolal nás.“

„Super, takže najednou tu máme sériového vraha. Nemohlo by se policajtům zakázat sledování kriminálků?“

„Nedělej si z toho srandu, Eleno. Odvezu si tělo na patologii a ještě během dopoledne udělám pitvu.“

„Budu hned u tebe. Ještě si promluvíím s tím mladým Záratem.“

Nemusí k němu vážit cestu, Zárate už v ní rozpoznal velitelku a chystá se před ní protestovat proti svému odsunutí z případu.

„To vy jste vedoucí tohoto oddělení?“ osloví ji povýšeně.

„Prý jsi to byl ty, kdo odpověděl na hlášení nálezů mrtvol,“ ignoruje Elena jeho otázku, aby mu dala na srozuměnou, kdo má v rozhovoru hlavní slovo. „Jsem inspektorka Blancová, vedoucí týmu OAP.“

„Takže OAP skutečně existuje...“

Blancovou sarkastická odpověď zaskočí, prohlédne si ho a usoudí, že je to velmi atraktivní muž: tmavovlasý, s tělem vypracovaným jako většina mladých policistů... Kdyby měl červené terénní auto a kdyby na něj Elena narazila během jedné ze svých divočejších nocí, bez váhání by si ho zavedla na Didího parkoviště.

„Tehle případ si vezmeme na starost my.“

„Proč? Okres spadá pod naše komisařství.“

„Proč? Protože život je nespravedlivý a protože OAP skutečně existuje. Dáme to vědět tvým nadřízeným. Buď tak hodný a nepleť se do shromažďování důkazů.“

5. kapitola

Elena neměla čas se převléknout, musela si před vstupem do márnice natáhnout povinný plášť, ochrannou čepici a roušku a nechat si džíny i tričko, v nichž jela na Radostnou vyhlídku. Nemá z toho radost, každou chvíli určitě zavolá Rentero a ona se bude muset vypravit do nějaké drahé restaurace nebo do baru pětihvězdičkového hotelu, v nichž se její šéf cítí dobře a rád se tam s ní schází.

„Už jsi na něco přišel, Buendío?“

„Čekali jsme na tebe,“ přivítá ji patolog – všechno má připravené. „Zatím jsme ji prohlédli jen zvenku.“

„Tušíme, kdo je naše cikánská nevěsta?“ Jelikož nemají jméno, nazývají ji podle jejího vzhledu zatím takto.

„Má tetování s motýlem, pořídili jsme fotky, až skončíme, pošlu ti je.“

Tetování se nachází na pravé lopatce a není příliš nápadné. Jde o krásného motýla v červené, zelené, modré a černé barvě.

„Je to konkrétní druh motýla? Myslím tím, jestli může mít nějaký zvláštní význam.“ Najednou Elenu napadne, že by to mohl být motýl, v nějž se promění červ, který mrtvé vylezl z oka. Motýl a červ jsou v podstatě totéž.

„O motýlech nic netuším, zjistíme to.“

Buendía jí ukáže prsty oběti.

„Podívej se jí na nehty, má za nimi zbytky kůže.“

„Mohly by patřit vrahovi?“

„Nebo taky jí samotné, jestli se poškrábala, nebo jejímu milenci nebo komukoli,“ zarazí Buendía inspektorku dřív, než si začne dělat velké naděje. „Odebereme vzorky a prozkoumáme je.“

„Znásilnili ji?“ Elena ví, že v případech násilí na ženách se nezřídká stává, že jsou před smrtí nebo těsně po ní zneužity.

„Ne. Důkladně to ověříme, ale zdá se, že nebyla znásilněna.“

Elena se ráda dívá, jak Buendía pracuje: je pečlivý, systematický a ruce ho poslouchají tak dokonale, jak to u nikoho jiného neviděla. Kolem něj se se stejnou šikovností točí dvě tiché a bezejmenné pomocnice, které vždy asistují při pitvě.

„Podívej se sem.“

Buendía jí ukáže tři malé otvory v lebce, spojené řezem ve tvaru kruhu. Oběť má v této oblasti oholenou hlavu. Jedna z mála věcí, jichž si Elena Blancová všimla ještě na Radostné vyhlídce, byly dívčiny vlasy – černé, dlouhé, a kdyby nebyly potřísněné krví, velmi krásné...

„Kruhový řez je povrchový, mohl být proveden dobře nabroušeným nožem nebo skalpelem a zdá se, že měl jen spojit otvory nebo předem označit jejich místa. Tyhle tři hlubší rány naopak určitě udělali elektrickou vrtačkou, malou a s vysokými otáčkami. Uvnitř jsou červi.“

„V těch otvorech?“ Elena je znechucená, ačkoli to před svými kolegy nedá najevo.

„Obávám se, že v lebce, jenže to ti řeknu, teprve až ji otevru. Radši jdi pryč, nebude to hezká podívaná.“

Elena cítí povinnost zůstat, ať by byl pohled na řezání lebky mladé ženy jakkoli nepříjemný. Na pár vteřin ji vysvobodí zvonění telefonu.

„Rentero? To je dost, že voláš... V baru u Lékařské fakulty za čtvrt hodiny? Dobře, budu tam.“

Ještě stihne zahlédnout, jak Buendía používá dláto a pak kotoučovou pilu s odsáváním. Jeho pomocnice už mají přichystaný nástroj, s jehož pomocí zvednou lebeční klenbu.

„Tak...“

Uvnitř jsou jen červi; červi, kteří zřejmě pohltili celý dívčin mozek.

„Budu muset zavolat entomologovi, uvidíme, co nám o tom poví.“ Víc jí k tomu Buendía říci nedokáže.

Manuel Rentero, komisař, náměstek policejního prezidenta a číslo dvě španělské policie, na ni čeká u jednoho ze stolů v bufetu lékařské fakulty.

„Mluvila jsi se svou matkou?“ zeptá se jí na uvítanou.

Kromě toho, že je Elenin šéf, býval Rentero dobrým přítelem jejího otce a po jeho smrti udržuje přátelství i s její matkou. Vidí ji častěji než samotná Elena.

„Jistě mi sám povíš, kde teď je.“

„Ty to nevíš? U jezera Como, vždycky tam tráví konec jara. Jak dlouho se s ní už nevidáš?“

„Taky si užívám prázdniny.“ Elena se musí držet, aby to s ironií nepřehnal, rodinných zvyklostí se nedrží mnoho let. V každém případě se nechce Rentera dotknout, patří sice do stejné vysoké třídy jako její rodiče, ale pracuje a je to dobrý šéf. „Jdu zrovna z patologie té holky, co ji našli ráno. Udělali jí něco hrozného.“

„Červi?“

„Jak to víš?“

„Myslel jsem si to. Susana Macayová, dvacet tři let, poloviční Romka.“ Rentero před ni položí spis oběti. Elena už ji tedy může nazývat jejím jménem: Susana. „Před sedmi lety tu byl podobný případ.“

„Podobný, nebo stejný?“

„Ta, co zemřela tehdy, se jmenovala Lara, Lara Macayová, byla to Susanina sestra a taky se zrovna měla vdávat.“

Elena Blancová nic neřekne, utvrdí ji to však v tom, že tenhle případ je její a že toho, kdo to udělal, dostane za mříže. Proto se stala policistkou. Dvě sestry mrtvé těsně před svatbou, s hlavou plnou červů. Teď chápe, proč povolali OAP.

6. kapitola

„Takže i když přišli až po vás, velí tady teď oni?“

Zárate se cítí zhrzeně a nejradši by hlídače Radostné vyhlídky nějak umlčel, jako by ten chudák mohl za to, že jeho a Costu z případu odsunuli. Členové OAP se tu promenují a nad ostatními ohrnují nos. Jejich šéfova už tu není, jedna mladší agentka však popochází sem a tam a dívá se na uniformované policisty svrchu.

„Hlavní je chytit toho, co zabil tu holku, ne? Je jedno, jestli to uděláme my, nebo oni, to není vaše věc. Předpokládám, že kamery tu nejsou.“

„Žádný kamery, nic takovýho. Jenom já. A zahradník, ten chodí jednou za dva týdny. Před pár lety tu zavedli automatický zavlažování, předtím chodil častěji.“

„A máte hodně návštěvníků?“

„Skoro žádný, pár lidí ze sousedství by chtělo, aby se park otevřel pro veřejnost, ale zatím se to nestalo. Tady uvnitř jsem jenom já a bezdomovci, když se sem vetrou.“

„Došlo tady ke krádeži nebo k něčemu podobnému?“

„Ne, je tady klid, nanejvýš v zimě jsme tu měli pár požárů. Bezdomovci si rozdělají oheň, opijou se a někdy se jim to vymkne z rukou anebo se poperou. Ale díkybohu se nestalo nic vážného.“

„A říkal jste, že sem nějakou dobu bezdomovci nechodí.“

„Jo. A nechápu to. Je hezky, není to špatný místo na spaní. Na vašem místě bych si s nima promluvil.“

„Umím dělat svoji práci,“ odpoví podrážděně Zárate. „Promluví si s nimi, až se to bude hodit.“

Neměl by tak snadno ztrácet nervy; Salvador Santos, jeho mentor, ho vždycky nabádá, aby poslouchal a bral v potaz, co říkají svědci, aby se naučil odlišit zrna od plev. Ví, že je to

pravda, ale dnes má vztek, rozčílilo ho, že mu vzali případ, že s ním ta inspektorka jednala jako s obyčejným dopravákem.

Před chvílí našli dívčinu tašku a Zárate se díky telefonnímu hovoru jednoho z agentů s kýmsi z vedení dozvěděl, že se oběť jmenovala Susana Macayová. Taky si všiml, jak vytahují formy na odlévání stop, našli jedny slibné, velké, patřící těžkému člověku; nechali si igelitku ze supermarketu, z níž by snad mohli sejmout otisky prstů. On by ji tu nechal, vypadala jako taška, kterou sem zanesl vítr, ale samozřejmě ji neviděl zblízka, možná si na ní všimli něčeho, co nebylo zdálky patrné. Musí uznat, že agenti OAP pracují dobře, jsou sehraní, jejich pozornosti neunikne ani centimetr. Kdyby jen nebyli tak namyšlení...

„Řekli mi, že už můžeme jít.“ Costa po tom touží od chvíle, kdy našli mrtvolu.

„Já tu zůstanu,“ trvá na svém Zárate.

„Nebližni, případ převzalo OAP, zapomeň na něj.“

„Ty víš, kde mají kanceláře?“

„Ne, ani já, ani nikdo jinej. Dokonce jsem si nebyl jistej, že opravdu existujou. Jsme jako obyčejný faráři z vesnice a oni zas papaláši z Vatikánu, prostě jiná liga. Zapomeň na to, máš před sebou spoustu let, ještě tě čeká tolik vražd, že jich budeš mít po krk.“

„Jdi sám, uvidíme se zítra.“

Costa našťavaně odchází. Zárate dál zvědavě bloumá kolem. Vstoupí do prostoru ohraničeného agenty OAP. Uvidí nedopalek cigarety, dřepne si a chystá se ho strčit do sáčku na důkazy.

„Co to do háje děláš?“ přiskočí k němu nevraživá policistka a sáček mu téměř vytrhne z ruky. „Běž laskavě pryč z vyznačený zóny.“

„Jsem policajt a tady ležel nedopalek, kterýho sis nevšimla.“